

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΕΤ' ΕΓΓΑΜΟ

ΠΩΣ ΔΙΑΛΕΞΑΤΕ ΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ;

(Μία πρωτότυπη έρευνα ενός Γερμανικού περιοδικού)

Πώς βρίσκετε κανείς τον σύντροφο της ζωής του; 'Υπό ποιές περιστάσεις τυχαίνει να συναντήση κανείς τον άνδρα ή την γυναίκα που γίνεται κατόπιν σύζυγός του;

"Έπεσε ο αδελφός μου απ' τη σκάλα κι' έσπασε το πόδι του!..."

Αυτό έγινε ένα από τα σπουδαιότερα κεφάλαια στο μεγάλο βιβλίο της ζωής, είνε το κεφάλαιο εκείνο στο οποίο συναντά κανείς τις πιο άπληθες και παράδοξες συμπτώσεις. 'Υπάρχουν βιβλία, τα οποία μάς διδάσκουν (ή μάλλον διαιτυνούνται προς μάς διδάσκουν) πώς να γίνουμε πλούσιοι, διάσημοι, ώραιοι, γεροί κλπ. 'Υπάρχει όμως κανένα παρόμοιο βιβλίο, που να μάς μαθαίνη τον τρόπο να βρίσκουμε τον κατάλληλο σύντροφο της ζωής μας; 'Όχι βέβαια. 'Όστόσο άλλοι λένε σχετικώς πως για να κατοπαντρευτή κανείς πρέπει ενά γνωρισιόζωο» και να μη φανταίνεται τόσο δευλιός και μαζεμμένος απέναντι του έτερου φίλου «Φοιδών το πάν». Και' άλλοι πάλι λένε: Το να έπιζητή κανείς να παντρευτή και να καθήγησόν τον γαμπρό ή την νύχη δεν ώφειλε σ' τίποτε. 'Ο κατάλληλος άνθρωπος παρουσιάζεται πάντοτε άπρόσβητα κι' απ' εκεί που δεν β' περιμένει κανείς.

'Εκείνο όμως που ενδιαφέρει κυρίως είνε τι λένε έπάνω σ' αυτό το ζήτημα οι ετυχιές φημιτο—άς υποθέσουμε πως είνε ετυχιές—που πέφτουν πάλι τον κόβο της παντρειάς. 'Η πείρα τους θά μπορούσε να μάς διδάξη!...

Παραθέτουμε λοιπόν εδώ τις απαντήσεις εννέα ανδρών και εννέα γυναικών, τους οποίους ένα από τα μεγαλύτερα γερμανικά περιοδικά έρώτησε τελευταία πώς βρίσκαν τον σύντροφο της ζωής τους.

'Ισχύει λοιπόν η πρώτη από τις απαντήσεις αυτές, απάντησας γυναικώς:

«Γιά να γνωριστούμε με τον μέλλοντα σύζυγό μου— απαντάει η σύζυγος του Γερμανού λοχαγού φόν Χ...— χρειάστηκε να πέση ο αδελφός μου από την σκάλα και να σπάση το πόδι του. 'Ο αδελφός μου κατοικούσε τότε σ' ένα πανσιόν κι' έγω πήγα να τακτικά, ένσωφ ήταν άρρωστος, για να τον περιποιούμαι. 'Εκείνος που έπρόκειτο να γίνη σύζυγός μου καθήγαν στο γειτονικό δοματικό και έφροντιζε κι' αυτός για τον αδελφό μου κατά τρόπο συγγινητικό. Μία μέρα λοιπόν εστάθηκα στον διάδρομο και του είπα πόσο εδγενικό το εύρημα αυτό από μέρους του. Τότε εκείνος μου απάντησε: «'Αν τύχει και σπάσεις έσείς καμιά φορά το πόδι σας, θά σας περιποιηθώ ακόμα περισσότερο». 'Εγώ έγέλασα και του είπα: «Τότε πρέπει να πάω και να πείσω από την σκάλα μου». Τότε δ... άλλως, αντί άλλης απαντήσεως, με πήρε στην άγκαλιά του. 'Επειτα δέ από λίγες μέρες παντρευτήκαμε...»

«'Ας υποθέσουμε τώρα κ' έναν άνδρα: «'Είχε πεθάνει εκείνη την εποχή ένας γέρος θεός μου—λέει ο αντιπρόσωπος αυτός του άρχιμου φίλου—ό Γερμανός βιομήχανος Ν...—και πήγα στην κηδεία του. Μ' έδωκε την θλιβή ύμωσ σ' δλόκληρο το διάστημα της κηδείας, είχα θά μιάτα μου καρφωμένα σ' ένα νεό κι' ώραιο κορίτσι, μία μακρυνή συγγενή μου, που την έβλεπα για πρώτη φορά. Είχα αντίληφθει ότι ο τρόπος μου αυτός ήταν πολύ άπειρης, αλλά, μόλις έκανα να κιντώ άλλοι, άντελευθωμένη ότι κι' εκείνη γύριζε και με κροφονκίταζε. 'Ασφαλώς ο καλός μου θεός δεν μάς παρεξήγησε μί' απ' το φρέστρο του. Με άγαπούσε υπερβολικά και θά χαίροταν πολύ άν μάθανε ότι η κηδεία του έδωσε άφορημ' σ' έναν ετυχημένον γάμο».

Καμιά φορά όμως η γνωριμία δεν γίνεται υπό πολύ φιλικές συνθήκες. Νά τί γράφει η Βερολινησία κυρία Κ...: «'Όταν έγγώρισα τον ταρινό σύζυγό μου είμαστε ακόμα παιδιά και πηγαίναμε στο σχολείο. Μία μέρα που χιόνιζε, καθώς περνούσα μπροστά του, μου γέλασε κοροιδεντικά μέσ στα μουτρα. 'Εγώ έπήρα ύφος περιφρονητικό, μή την ίδια στιγμή εκείνος μου κατάφερε να τακίφαλα μία μπαλλιά από χιόνι. 'Αμέσως έπληδχη προς το μέρος του και του έδωσα έναν τέτοιο μάτσο που τραντάχτηκε δλόκληρος. Τη στιγμή που τον χτυπούσα παρατήρησα στο πρόσωπό του μία έκφραση μετανόιας για το πείραγμα που μου έκανε. Μά κι' αυτό το σέ λίγο παρατήρησα στο δικό μου πρόσωπο ότι είχα

Καθ' όλο το διάστημα της παραστάσεως βρισκόμαστε άγκαλιασμένοι...

μετανιώσεις για τον μάτσο που του έδωσα. Για μία στιγμή μείναμε κι' οι δύο άμίλητοι, μά ύστερα ξεσπάσαμε σέ γέλια. 'Από τότε είμαστε άχώριστοι, μονοτονί περιεργαμε πολλά χρόνια για να παντρευτούμε».

'Επίσης μεταξή συναδελφον στα γραφεία γίνονται συχνότατα γάμοι από έρωτα. Νά πως διηγείται το πάθημα του έμνας ετυχιής σύζυγος, ο Βερολινηζός έμπορος Σ...: «Την εποχή εκείνη είχα, άχ! μία λαμπρή θέσι στην 'Εταιρεία Χ. Μία μέρα είδα στο γραφείο μου καινούργια υπάλληλο. Την κιντώ και μένω θαυμασμένος και άναυδος.Αυτή κοκκινίζει δλόκληρη σάν παραούνα. 'Επειδή όμως 'Εσπευσα να την προσλάβω σ' όνομά μου, έδωσα στην ύπηρεσία μου... γήσαμε να καταλάβουμε τί είχαμε πάθει. Μία μέρα όμως καθώς έξομολογούμεθα άμοιβαίως τις έντυπώσεις μας αυτές, μπηκε μέσα ο διευθυντής και μάς έβηκε άγκαλιασμένους. Αυτό έφτασε για να μάς διώξη και τους δυό. 'Όσοσο, ύστερα από έξη εβδομάδες, είχα βρει κίολας μία πολύ καλή θέσι. Σέ λίγο βρήκε θέσι και εκείνη. 'Εσπευσα να την προσλάβω ένώ στην ύπηρεσία μου έφ' όρου ζωής για γυναίκα μου!...»

Τόν σύζυγο αυτόν τον φάμωσε η εμφάνισής της μέλιτοσης σύζυγού του. 'Υπάρχουν όμως λεπτιώσεις, που μοποεί κανείς να έρωτησθή ένα πρόσωπο άξιογνότητας μονάχα τη φωνή του. 'Ιδού μία. π.χ.: «Το δικό μου περιατικό—διηγείται ο Βερολινηζός έπιχειρηματίας Μ...—είνε υπερυπόδονο. Μία μέρα θέλησα να μιλήσω στον διευθυντή μιάς 'Εταιρείας και ζήτησα τον αριθμό της στο τηλέφωνο. Με μεγάλη μου όμωσ έκπληξι άκουσα από την άλλη άκρη του σύματος να μου απαντά όχι η θαβεία φωνή του διευθυντού, αλλά η μαγευτική γλυκειά φωνούλα της κόρης του. 'Εμπέρενα θά λόγια μου, είπα άλλα άνι' άλλον και στο τέλος εδήλωσα πως καλύτερα είνε να κανονισα προσωπικώς την ύπαθείσι με τον κύριο διευθυντή. Πήρα λοιπόν το καπελλάκι μου και έσπευσα στα γραφεία του. Ετυχιώς έπρόφρασα εκεί και την κόρη του και πιστοποιήσα ότι ή άλλη εμφάνισή της ήταν έξ ίσου μαγευτική με την φωνή της. Κι' έτσι, για πρώτη φορά στη ζωή μου, μου συνδέθη να με συνδέση το τηλεφωνικόν κέντρον με τον... σωστό αριθμό».

Μ' απάντησε η μαγευτική φωνούλα της κόρης του διευθυντού...

Καμιά φορά όμως η συνάντησι γίνεται και στο τραύ, όπως στην έπομένη περιπτώσι:

«'Επήγα να με τον τροχιόδρομο—έξομολογείται μία ετυχιωμένη και νεαρά σύζυγος.—'Εκείνος καθόταν άπέναντι μου. 'Εφθασε η στάσις, όπου έπρόκειτο να κατεβώ, μά αντί να κατεβώ... έμεινα στο τραύνο. 'Εκείνος έμεινε επίσης και το τραύ έξακολούθησε το δρόμο του, ώς όπου έφθασε στο τέμα. 'Μεκι άναγκαστήκαμε πάλι να κατεβούμε και οι δυό μας και βρεθήκαμε σέ ένα μέρος τελείως άγνωστο σέ μένα. Κι' εκείνος όμωσ φανόταν σάν να είχα χάσει τα νερά του. 'Εγύμισε λοιπόν και με κίνταζε, έγέλασε ικανοποιημένος, και μου είπε: «Πρέπει να όμολογήσετε, δεσποινίς, ότι έπήγατε πολύ μακρότερα από εκεί που θέλατε. Τί θά θέλατε να κάνω; Το ύμολόγησα πως είχα διηρο... και σέ λίγο καιρό έγινα γυναίκα του».

— Πήγατε πολύ μακρότερα από κεί που θέλατε, δεσποινίς!...

Κι' η έρωτευμένης παρουστάσις τέλος, έχουν καμιά φορά τους κινδύνους τους, αλλά έχουν επίσης και ετυχιώστα άποτέλεσματα.

«Μία ξαδέλφη μου έπρόκειτο εκείνης τις ήμέρες — διηγείται μία Γερμανίς—να κάνει τους γάμους της και άποφασίσαμε να διοργανώσουμε μία έρασιεχνική παραστάσι για την παραμονή των γάμων. 'Εγώ είχα τον πρώτο ρόλο και ένας συνάδελφος του γαμπρού έπαιξε μαζί μου. Παραστάναμε ένα έξογος ταυγαγικό έρωτευμένον, οι όποιοι στο τέλος παντρεύονται. 'Ετσι, καθ' όλο σχεδόν το διάστημα της παραστάσεως βρισκόμαστε άγκαλιασμένοι. Αυτό μάς άρεσε τόσο πολύ, που στο τέλος άποφασίσαμε να το έξακολούθησομε και στην πραγματικότητα κι' έτσι ανταλλάξαμε τα σανίδα της σκηνης με την έπισημότητα της εκκλησίας».

Του κατάφερα έναν τέτοιο μάτσο που τραντάχτηκε δλόκληρος!...

